

PENTECOSTA (C)
PROFESSIÓ SOLEMNE G. PAU VALLS
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
9 DE JUNY DE 2019
Ac 2, 1-11; Rm 8, 8-17; Jo 14, 15-16.23-26

Avui, germans i germanes estimats, arriba a la seva plenitud la Pasqua de Jesucrist. Un cop ell ha estat glorificat, envia, tal com havia promès, l'Esperit Sant. I l'envia no sols als apòstols, sinó que l'hem rebut cadascun dels batejats, i avui demanem que aquest do ens sigui renovat amb profusió, tant en la persona de cada batejat com per a tota l'Església, perquè renovats interiorment puguem donar vida al nostre món i fer-lo més semblant al que Déu havia pensat en crear-lo. Per això Jesús comunicava l'Esperit als deixebles perquè fossin testimonis d'ell exercint el ministeri del perdó i essent portadors de pau. Un perdó i una pau que hem d'oferir tots els cristians.

Aquesta nova Pentecosta que avui demanem, ha de començar per cadascun de nosaltres. Per la nostra obertura al do de l'Esperit, per la nostra disponibilitat a viure portats per l'Esperit, que rejoyeneix constantment l'Església. Això demana que ens fem nostre l'ensenyament de sant Pau, que hem escoltat a la segona lectura. L'Apòstol ens posava en guàrdia per tal que no ens repleguem sobre nosaltres mateixos i els nostres pecats ni ens deixem portar per les mires naturals, que ell anomena "la carn". Sinó que, al contrari, ens exhortava a deixar-nos portar per la força de la vida nova que prové de l'Esperit. Aquest Esperit que ens ha estat donat per Jesucrist ressuscitat per tal que també nosaltres visquem el dinamisme de la seva vida de ressuscitat. Tot i ser mortals, posseïm per la fe i el baptisme, la vida de fills de Déu. I el mateix poder diví que ha ressuscitat el Crist (cf. Rm 1, 4) actua en nosaltres per fer-nos semblants a ell fins al moment que ens serà concedit de ressuscitar en la glòria del Pare.

La vida segons l'Esperit és una vida de llibertat, no pas d'esclavitud. És una vida filial que allunya el temor i crea en nosaltres una confiança plena en el Pare. Des del moment que ens fa experimentar amb joia la filiació divina i suscita en l'interior del creient la invocació *Abba, Pare!*, que, unit als altres germans, ens porta a dir: *Pare nostre, que esteu en el cel...* Aquesta vida filial no exclou la dificultat, ni la incomprensió, ni els sofriments, però ajuda a viure'ls d'una altra manera, en unió amb Jesucrist, com a camí d'identificació amb ell, com a camí de plenitud, de joia, com a camí de Pasqua.

És atractiu i engrescador l'itinerari cristià de viure en la docilitat a l'Esperit. Tots els batejats, tots els qui hem rebut el do de l'Esperit per la confirmació, som cridats a viure'l, a deixar que transformi la nostra vida i la faci fecunda de fruits.

La professió solemne del nostre G. Pau Valls i Gonzàlvez, de la qual ara serem testimonis, ens porta a fixar-nos d'una manera particular en la vocació monàstica, que és una vocació concreta, en la varietat de vocacions que l'Esperit Sant suscita en l'Església. La vida del monjo està cridada a ser, en el solc de tota vida cristiana, una vida d'una docilitat particular a l'Esperit. S'inicia descobrint l'amor de Déu Pare, sabent-se estimat infinitament per ell, també amb tot el bagatge de la pròpia vida. Aleshores es troba el camí de la felicitat autèntica que és, tal com diu sant Pau, el de deixar-se portar per l'Esperit Sant. Més encara, el de deixar que l'Esperit vagi reproduint en nosaltres mateixos la imatge de Jesucrist, aquell que és la joia del Pare (Mt 17, 5) i la de tots els qui creuen en ell.

El G. Pau ho ha experimentat sobretot des que, com a l'Apòstol, Déu es dignà a revelar-li el seu Fill, Jesucrist (cf. Ga 1, 16). Havia deixat la fe que havia rebut en la família i en l'escola marista. Buscava la felicitat, tenia pràcticament tot el que volia, però no era feliç. Va començar a trobar la felicitat que l'omplia, al llarg d'un itinerari de conversió, d'acollir cada vegada més la persona de Jesucrist. I aquest itinerari va anar desembocant en la vida monàstica. Avui culmina l'etapa d'iniciació. Però el treball espiritual, i fins el combat, per esdevenir interiorment monjo continuen. El compromís que havia viscut a nivell social, cultural i polític, ara s'ha transformat en viure amb radicalitat el seguiment de Jesucrist i en el lliurament de la pròpia vida als altres en la missió que Montserrat té al servei de l'Església i del País.

Acompanyem-lo amb la nostra pregària per tal que l'Esperit Sant ara el consagri com a monjo en una vida donada per amor a Jesucrist en la comunió fraterna de la nostra comunitat monàstica i a tanta gent que acut a Montserrat. Que li sigui concedit de guardar sempre *el valuós tresor de la fe, amb l'ajut de l'Esperit Sant que habita en nosaltres* (2Tm 1, 14).